

partiet åbenbart valgt at gå i skyttegrav og kaste med mudder frem for at gå konstruktivt ind i debatten.

Vi er også som andre ordførere kede af, at det ikke er muligt i denne her sag at få et klart flertal i Folketinget til at gå ind og støtte dette lovforslag. Vi kan kun sige, at selv om nogle har udtrykt, at de håber, at det er sidste gang, er jeg nødt til fra mit parti og som Enhedslistens ordfører at sige, at det kan vi ikke love. Vi mener stadig væk, at det her problem er et uløst problem, som vil hænge over Folketinget, indtil vi får det løst. Vi kan så håbe på og ønske os, at det kan finde plads i andre sammenhænge, hvor også De Konservative og Venstre og regeringen kan støtte det.

Og jeg vil så sige, at ved den kommende afstemning, hvor vi skal stemme om, hvorvidt vi skal opføres i Folketingets forhandlinger med navn for og imod, vil jeg opfordre til, at man stemmer imod den indstilling, der kommer fra formandens side med henblik på, at vi kan få et egentligt navneopråb efter forretningsordenens § 35, stk. 4.

Arne Melchior (CD):

Lige uden for denne sal – altså ikke mange skridt herfra – har vi monumentet for de faldne i frihedskampen. Sidste lørdag lod Præsidiets på Folketingets vegne dér anbringe en krans. Den står der endnu. Den burde mane til eftertanke og ikke bare være en gratias hilsen.

Ikke desto mindre gik så fru Anne Birgitte Lundholt, Det Konservative Folkepartis politiske ordfører – det har dog en vægt – ud og sagde, at hun følte sig ilde berørt over, at der er nogen, der synes, at hædersgaven, som blev besluttet i 1945 i dette hus, skal have samme værdi i 1996, som det dengang blev bestemt. Det følte fru en ilde berørt af. Jeg har fortalt, at ordet partipolitik kun falder tilbage på Det Konservative Folkeparti selv; men der var også tale om overbud. Kunne man ikke få et svar på, hvem det er, der er kommet med et eneste overbud? Der står intet i lovtæksten og intet i bemærkningerne om overbud. Der står fra forslagsstillernes side, at værdien af hædersgaven er blevet halveret, og at man synes, den burde have en fast værdi.

Det samme mener sjovt nok Berlingske Tidende, som det vel ikke er upopulært i konservative kredse at citere. I forgårs var der en leder, der hed »Hæder på smalkost«, hvori redaktionen giver mig ret i at benytte udtrykket

»En skamfuld affære«, men det er altså ikke om forslagsstillerne, men om dem i begge sider af salen, der ikke vil stemme for det. Der står:

»I stedet for at gøre sagen til genstand for gusten politisk beregning, burde Folketingets medlemmer finde en anstændig løsning. Den kunne jo bestå i en årlig regulering, som svarer til reguleringen af vederlag og pensioner, som Folketingets medlemmer bevilger sig selv for deres arbejde.«

Er det overbud at bede om det? Alle har været inviteret til at være medforlagsstillere. Forslagsstillerne trak deres forslag, da der var interesse fra anden side; alligevel sidder alle andre også i dette øjeblik med korslagte arme.

Så brugte fru Anne Birgitte Lundholt et andet smagfuldt ord; det var snuskedebat. Jeg stod her sidste torsdag og bad dem fra alle partier, som ikke vil stemme for det foreliggende forslag, om at gå herop og fortælle, hvad årsagen er til, at hædersgavens købekraft i dag skal være den halve af, hvad den var for 10 og 20 år siden. Er det, fordi disse mennesker har haft den uforkammethed at leve for længe, at man synes, at de altså efterhånden må nøjes med lidt mindre? Er det udtryk for hæder at lade gaven sive stille og roligt ned til halv værdi? En debat om det kalder fru Anne Birgitte Lundholt for snusket.

Men jeg gentager opfordringen: Hvem kommer her op og forklarer, hvorfor hædersgaven ikke må have den fulde værdi svarende til 11.400 kr. i nutidig købekraft.

Jeg vil gentage fra den nævnte artikel i Berlingske Tidende i forgårs, at den, der stemmer imod det foreliggende forslag, stemmer for at bevare det, som Berlingske Tidende kalder »Hæder på smalkost«, altså den halverede hæder. Det vil altså sige, at der ikke er tale om overbud, men tale om bevidst underbud.

Denne sags behandling har en standard langt under, hvad dette værdige Ting normalt præsterer, og det kan jeg kun beklage. Her sidder garvede hjemmевærnsfolk, her sidder tidligere og nuværende officerer i vores væbnede styrker, i vores forsvarsstyrker, til og med fra garderusarnerne, og de vil virkelig stemme for, at hæderen til de eneste, der i dette århundrede har sat alt ind på at forsvare Danmarks frihed og ære, skal være halveret. Der er ikke nogen beskyldning i at påstå dette, det er en ren konkret oplysning om, at sådan forholder det sig.

Uden disse mennesker, der under de vanskeligst tænkelige forhold satte liv, førlighed og eksistensmuligheder for sig selv og deres fami-